

POSUDEK ŠKOLITELE

Alexandra Hroncová: *Vladimír Dvořák a Hlavní redakce zábavných pořadů
Československé televize v letech 1968 – 1976.*
Praha: Katedra filmových studií FF UK 2014.

Alexandra Hroncová urazila při hledání či chcete-li zpřesňování tématu své magisterské práce dlouhou a rozhodně nelehkou cestu. Prvotním cílem diplomantky bylo studium programové skladby ČST ve druhé polovině šedesátých let s tím, že až se v materiálu zorientuje, vytipujeme vhodné konkrétní téma. Jenomže stohy archivních materiálů a paradoxně zároveň jejich fragmentárnost brzy vyjevily, že tudy cesta nejspíš nepovede. V téměř nedotčeném a věru nesnadném terénu, jaký historie zdejší televize představuje, se jako nejschůdnější typ tématu ukázala být klasická monografie osobnosti nahlédnuté z perspektivy konkrétní redakce ČST, kde dotyčný po nějaký čas kontinuálně působil. Ve vzájemném dialogu padla volba na Vladimíra Dvořáka.

Stále to vnímám jako rozhodnutí šťastné. Ve Vladimíru Dvořákovi se snoubí hned několik tvůrčích typů – autorský (dramatické skeče, písňové texty, scénáře zábavních pořadů varietního typu ad.), herecký (s těžištěm v konferenciérství a konferenciérských skečích, ale nejen) a navíc manažerský, a to v mnoha ohledech mimořádný. Skrze jeho osobnost máme možnost nahlédnout do oblasti televizního bavičství, jak je formovala Hlavní redakce zábavných pořadů, a to v cenzurně velmi zostřených časech, kdy společenskou funkci estrádního bavičského „žánru“ bylo odvést pozornost televizních diváků od velkých společenských témat k těm komunálním a rodinným. Takže situace jako hrom a životní příběh celkově i z rámce normalizačních let rozhodně pozoruhodný – Vladimír Dvořák nastoupil na plný úvazek do ČST za Jiřího Pelikána, s nímž se sblížil a který jej stihl před svou politickou likvidací učinit šéfem HRZP, až v roce 1976 jej z této funkce jako nestraníka odvolal dlouholetý normalizační ředitel ČST Jan Zelenka. Jistě to lze přičíst Dvořákovým diplomatickým, ale také manažersko-autorským schopnostem. Diplomatská grácie člověka se historicky svízelně dokazuje, jsme tu zpravidla odkázáni pouze na dobová svědectví, doplňme, že autorka je neproblematizuje.

Alexandra Hroncová pojednala své téma lineárně koncipovanou profesní biografií, která vzhledem k bohatosti a rozmanitosti Dvořákových aktivit jistěže postrádá řadu tematických meandrů, nikoliv co do výčtu aktivit nezmíněných, nýbrž co do zahrnutí ještě

jiných oblastí než jen dimenzí faktografických. Vyloženě se při čtení práce nabízí konkrétnější nahlédnutí do Dvořákovy autorské tvorby formou dílčích sond (alespoň pro představu pro ty čtenáře, kterým se vyslovení jména nic nevybaví), nebo kontextualizace Dvořákových pořadů s těmi ostatními, zejména pokud vznikaly v nějakých jiných redakcích, nebo třeba svět šéfů jednotlivých redakcí ČST, mezi nimiž se Dvořák pohyboval a musel velmi zvláštním způsobem z této společnosti vybočovat, ale zároveň do ní tak trochu patřit. Temně tuším, že jsem autorku od některých těchto ambicí odradil já sám ze strachu z objemu materiálu (v čemž jsem se samozřejmě nemýlil), jen mi tematizace těchto okruhů při četbě poněkud chyběla. Nemohu také nekonstatovat, že autorčin neskrývaný obdiv, během studia tématu nabytý, ono vřelé sympatizantství k Vladimíru Dvořákovi znejistilo mou vnímatelskou pozici – princip holdu, k němuž se autorka závěrečnou větou své práce přihlásila, vyvolává otázku míry autorčiny kritičnosti neboli zda náhodou něco nezůstalo pod stolem, co by „oslavenci“ mohlo v očích čtenáře ublížit.

Na druhou stranu nezapomeňme na stav české skutečným historickým výzkumem podložené televizní historiografie, která je na samém počátku. Má za sebou jen několik let relevantní existence, ale práce Alexandry Hroncové mezi ty formativní texty podle mého soudu patří, byť v onom gigantickém televizním molochu „jenom“ exponuje osobnostní práci, možnosti a perspektivy televizního zaměstnance, pravda zaměstnance neřadového, protože hvězdného, neboť v případě Vladimíra Dvořáka šlo nepochybně o stabilní televizní tvář sedmdesátých i osmdesátých let a navíc vzhledem k diváckému úspěchu také svým způsobem o tvůrce normy v podmínkách doby divácky úspěšného a pro režim akceptovatelného televizního bavičství.

I nad postrádaným otevřením vyjmenovaných témat proto pro mě převažuje argument poslední. Doporučuji tedy magisterskou práci Alexandry Hroncové k obhajobě a navrhuji ocenit její text známkou **výborně**.

Chýnov, 30. 8. 2014

doc. PhDr. Ivan Klimeš